

[Agerschou]

er bange for, at det i fremtiden kan ende med nye uformelle og formelle samarbejdsorganer i området, der igen kommer til at virke uigenemskuelige og bureaukratiske for borgerne.

I 1984 blev Hovedstadsrådet gjort permanent, og det var på forslag fra en anden Venstreindrigsminister, fru Britta Schall Holberg, der bl.a. ved denne lejlighed udtalte, at det var vigtigt, at der nu blev lagt en linie, sådan at vi blev fritaget for de uendelige diskussioner om Hovedstadsrådets fremtid. De borgerlige ordførere ved denne lejlighed fulgte trop, bl.a. hr. Flemming Jensen fra De Konservative, som også ved denne lejlighed var ordfører for dette parti. Man fremhævede, at Hovedstadsrådet måske ikke levede op til den ideelle fordring, men at det havde vist sig at kunne fungere i praksis; det var hr. Flemming Jensens ord. Denne holdning kritiserede SF dengang. Vi mente, at det mest mindede om angstadfærden hos den afrikanske struds med at putte hovedet i et hul, så man ikke kan se problemerne.

Hvad er det så, der er sket igennem de forløbne fire år, som har ændret de borgerlige partiers holdning? Er det noget sagligt, eller foreslår man bare en nedlæggelse for at give befolkningen et indtryk, en illusion om handlekraft?

Alt i alt er vi ikke sikre på, at indenrigsministerens forslag vil betyde, at de hidtidige opgaver i fremtiden vil blive løst mere hensigtsmæssigt, og vi frygter, at der vil udvikle sig et nyt endnu mere uigenemskueligt bureaukrati.

Mejdahl (V):

Hvis man sætter sig op i Folketingets bibliotek og blader det materiale igennem, som er samlet dér om Hovedstadsrådet, vil man erfare, at det har været en omstændelig sag at finde ud af, hvordan man mest hensigtsmæssigt varetog de overordnede kommunale og regionale interesser i hovedstadsområdets 50 kommuner med ca. 1,7 millioner beboere.

Den løsning, man fandt frem til, nemlig Hovedstadsrådet, som nu har eksisteret siden 1974, har der heller aldrig været fuld enighed om. Den har været diskuteret med mellemrum også her i salen, og der har været justeret hist og her i opgavefordeling m.v.

Sidste gang vi drøftede spørgsmålet, var den 7. april på foranledning af Fremskridtspartiet, og ved den lejlighed tilkendegav indenrigsministeren, at regeringen her i efteråret ville frem-

sætte forslag om at nedlægge Hovedstadsrådet, et forslag, som i vid udstrækning bifaldes af områdets kommuner.

Situationens alvor er også her på det sidste gået op for Hovedstadsrådet, som har udfoldet ihærdige bestræbelser på at fortælle os, hvor mange opgaver rådet løser, hvor godt de gør det, og hvor forfærdeligt det vil gå, hvis Hovedstadsrådet ophæves pr. 31. december 1989.

Denne informationsvirksomhed skal jeg ikke bebrejde Hovedstadsrådet. Støtte fra den kant til at ophæve lov om Hovedstadsrådet ville nok have påkaldt sig større undren. At Hovedstadsrådet har en funktion, og at rådet udfolder store anstrengelser for at udføre et godt arbejde, skal jeg ikke undervurdere og underkende, tværtimod, det anerkender vi i Venstre.

I Venstre er vi af den opfattelse, at tiden er inde til at ændre på de administrative og de beslutningsmæssige forretningsgange i hovedstadsområdet. For mig, som kommer fra en anden landsdel, ser det fremmed ud, at der i hovedstadsområdet er denne top på den kommunale pyramide. Arten af opgaver, som skal løses i kommunal og amtskommunal regi, er stort set de samme landet over. De grænseoverskridende opgaver er også de samme, kollektiv trafik, planlægning, pendling, sygehusvæsen, undervisning m.v.

Dér, hvor de iøjnefaldende forskelle fremtræder, er, når vi ser på befolkningstætheden, og når vi ser på gennemsnitsindkomsterne, selv efter at udligningsordningerne har reguleret dem. At befolkningstætheden giver opgaveløsningerne en anden dimension, vil vi ikke bortforklare.

Når vi i Venstre går ind for at nedlægge Hovedstadsrådet, gør vi det, fordi vi lægger vægt på, at der sker en forenkling af den offentlige virksomhed. Vi gør det, fordi vi grundlæggende er af den opfattelse, at kompetence og ansvar bør være uløseligt forbundet, og vi gør det, fordi vi har tillid til, at kommuner og amter også i hovedstadsområdet kan løse de opgaver, som skal løses, på fuldt forsvarlig vis. Vi gør det, fordi det er i overensstemmelse med kommunernes ønske, og handlingen støttes af konklusionen i Lotzudvalg I's betænkning nr. 1123 fra 1987, forslag 2, og vi gør det for at styrke det lokale selvstyre.

Når jeg har givet disse begrundelser, skal det da også understreges, at forslag om at nedlægge